

МАЛЕНЬКА БРЕХНЯ – ВЕЛИКІ НАСЛІДКИ

ЕЛІЗАБЕТ КЕЙ

СІМ НЕПРАВДА

Нашій дружбі з Марні понад 18 років. У моєму житті не було нікого ближчого за неї. І нічого важливішого. Ми зрослися думками і душами так міцно... Ніщо у світі не могло нас роз'єднати. Але тут з'явився Чарльз. Я одразу зрозуміла, що він не гідний такої, як вона. Хіба Марні сама цього не бачить? Закохавшись у цього чванька, вона забула про мене, свою найліпшу подругу... Що ж, я нагадаю про себе. Їй не сподобається *те, що я зроблю*. Запам'ятай, Марні: я нікому тебе не віддам і ні з ким тебе не ділитиму. Ти завжди будеш зі мною, *моя* подруго...

Навіть якщо вам здається, що ви здогадалися, чим скінчиться роман, готуйтеся до несподіванки.

Publishers Weekly

Ця книжка захопить вас настільки, що ви читатимете її навіть уночі.

Гарлан Кобен

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-8197-4

СІМ НЕПРАВДА

ЕЛІЗАБЕТ КЕЙ

МАЛЕНЬКА БРЕХНЯ
ВЕЛИКІ НАСЛІДКИ

ELIZABETH KAY

SEVEN
LIES

A Novel

ЕЛІЗАБЕТ КЕЙ

СІМ НЕПРАВДА

Роман

ХАРКІВ КЛУБ
2020 СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
КЗЗ

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

This edition published by arrangement with *Madelein Milburn
literary, TV & Film Agency* and the *Van Lear Agency LLC*

Перекладено за виданням:
Kay E. *Seven Lies* / Elizabeth Kay. — London :
Sphere, 2020. — 368 p.

Переклад з англійської *Анатолія та Катерини Пітик*

Обережно, ненормативна лексика!

ISBN 978-617-12-8197-4
ISBN 978-0-7515-7813-3 (англ.)

© Elizabeth Kay, 2020
© Unsplash.com / avi richards, об-
кладинка, 2020
© Непіро Ltd, видання україн-
ською мовою, 2020
© Книжковий клуб «Клуб Сімей-
ного Дозвілля», переклад та
художнє оформлення, 2020

ПЕРША НЕПРАВДА

Розділ перший

— Саме так я й завоював її серце, — усміхнувшись, мовив він.

Склавши руки за головою, він відкинувся на стільці й випнув груди. Він завжди був таким самовдоволеним.

Він поглянув на мене, потім на ідіота, що сидів поруч, а тоді знову обернувся до мене. Він чекав на нашу реакцію. Хотів побачити, як по наших обличчях розповзаються усмішки, відчути наші захоплення й благоговіння.

Я ненавиділа його. Ненавиділа всеохопно, палко, мало не біблійно. Ненавиділа те, що він повторював цю історію кожен раз, коли я приходила на вечерю, — тобто щоп'ятниці. І не мало значення, кого я приводила із собою. Байдуже, з яким дегенератом зустрічалася я саме тоді.

Він завжди розповідав їм цю історію.

Бачте, ця оповідка була його найбільшим трофеєм. Для такого чоловіка, як Чарльз — успішного, заможного, чарівного — така прекрасна, яскрава й жвава жінка, як Марні, стала вінцем колекції. А оскільки він живився повагою та захопленням публіки, але не отримував бажаної реакції від мене, то витягував її з інших гостей.

Мені завжди хотілося сказати у відповідь (хоч я цього так і не зробила), що він не зміг би завоювати серце Марні. Якщо вже бути чесною, а я саме така, серце взагалі неможливо завоювати. Його можна тільки дати або отримати.

Серце не можна переконати, принадити, змінити, заспокоїти, загартувати, забрати чи вкрасти. І його вже точно не можна завоювати.

— Вершків? — запитала Марні.

Вона стояла біля столу, тримаючи білий керамічний глечик. Її волосся було охайно зібране на потилиці, а неслухняні кучері облямовували щоки. Шию прикрашало перекручене намисто, а застібка, сховавшись за кулоном, звисала між грудьми. Я похитала головою:

— Ні, дякую.

— Не тобі, — відповіла вона, усміхнувшись. — Я знаю, що тобі не треба.

Перш ніж ми почнемо, хочу дещо розповісти. Марні Грегорі — найяскравіша, найнатхненніша й найдивовижніша жінка з усіх, кого я знаю. Ми познайомилися ще у школі, тож вона — моя найкраща подруга вже понад вісімнадцять років. Наші стосунки можна офіційно вважати дорослими — з правом вживати алкоголь, одружуватися й грати на гроші.

То був перший день навчання. Ми стояли у довгому вузькому коридорі — черга одинадцятирічок, що тягнулася до столу на іншому боці вестибюлю. З упорядкованої колони то там, то тут випиналися невеличкі групки — неначе миші, заковтнуті змією.

Я хвилювалася, адже нікого тут не знала, і психологічно готувала себе до перспективи залишатися самотньою переважну частину найближчого десятиріччя. Я позирала на ті групки й намагалася себе переконати, що не хочу належати до жодної з них.

А тоді рушила вперед — надто швидко, надто далеко — й наступила на ногу дівчинці, що стояла попереду. Я запанікувала. Не сумнівалася, що зараз мене принизять,

насварять і візьмуть на глузи на очах в однолітків. Проте страх зник, щойно я її побачила. Знаю, звучить смішно, але Марні Грегорі — неначе сонце. Я подумала про це тоді й досі часто так думаю. Її шкіра — надзвичайно світла, порцеляново-молочна. Барва змінюється лише іноді, наприклад після спортивних вправ чи коли Марні страшенно задоволена — тоді трішки рожевіють щоки. Червонясте волосся згортається багряно-золотими спіралями, а очі — дуже світлі, блідо-блакитні.

— Вибач, — мовила я, відступивши на крок і втупивши погляд у свої нові блискучі черевики.

— Мене звати Марні, — представилася вона. — А тебе?

Перша зустріч мала символічне значення для всіх вісімнадцяти років наших стосунків. Марні притаманна відкритість, від її голосу віє теплом і любов'ю. Вона ненав'язливо впевнена, позбавлена страху бовкнути щось безцеремонне чи недоречне. Натомість я завжди цього боюся. Лякаюся будь-якого потенційного прояву ворожості й завжди чекаю того, що, поза сумнівом, станеться потім. Я чекаю, що з мене сміятимуться. Тоді я боялася зневаги через прищі на лобі, мишаче волосся й завелику шкільну форму. А тепер — через тремтіння голосу, вбрання — зручне, проте не дуже привабливе, зачіску, кросівки, погрізені нігті.

Вона втілює світло, а я — темряву.

Я знала це тоді, відчуваю й тепер.

— Ім'я? — гарикнула вбрана у синю блузку вчителька, що сиділа за столом перед чергою.

— Марні Грегорі, — твердо і впевнено відказала моя нова знайома.

— В... Г... Г... Грегорі. Марджин. Тобі до того класу, з літерою «В» на дверях. А ти? — продовжила вчителька. — Хто ти?

— Джейн, — відказала я.

Учителька відірвала погляд від аркушів паперу на столі й закотила очі.

— Ох! — виправилася я. — Даруйте. Я — Бакстер. Джейн Бакстер.

Вона перевірила список:

— Іди разом з нею. Двері з літерою «В».

Дехто міг би закинути: мовляв, то була дружба з розрахунку і я б погодилася на будь-який прояв доброти, ніжності й любові. Можливо, так і є. У такому разі я б могла заперечити, що нам судилося бути разом, що нашу дружбу провістили зорі, адже згодом я також стану Марні у пригоді. Це звучить абсурдно, знаю. Але часом я готова присягнути, що так і є.

— Так, будь ласка, — мовив Стенлі. — Я б не відмовився від вершків.

Стенлі — озброєний кількома дипломами адвокат, на два роки молодший за мене. Біляве волосся повсякчас наповзало йому на очі, а ще він постійно всміхався, без жодної логічної причини. На відміну від більшості своїх однолітків, Стенлі умів розмовляти із жінками (гадаю, цьому посприяло дитинство, проведене із сестрами). Однак він був безнадійно нудним.

Не дивно, що Чарльзу подобалося його товариство. А Стенлі через це бісив мене ще більше.

Марні передала глечик через стіл, притиснувши блузку до живота. Їй не хотілося, щоб тканина — гадаю, шовк — ковзала по тарілці з фруктами.

— Щось іще? — запитала вона, поглянувши на Стенлі, потім на мене, а тоді на Чарльза.

Обранець Марні вбрався у біло-синю смугасту сорочку й розстібнув верхні гудзики. Між краями тканини виднівся трикутник темного волосся. Їхні погляди на мить пере-

тнулися. Чарльз хитнув головою — і його краватка, що, розв'язавшись, вільно лежала на шиї, ковзнула вліво.

— Чудово, — підсумувала Марні, вмоштуючись і беручи до рук десертну ложку.

Як і завжди, розмовою заправляв Чарльз. Стенлі не відставав, вряди-годи, коли це було можливо, вставляючи оповідки про свої успіхи, але я нудилася. І, гадаю, Марні також. Ми обидві відкинулися на кріслах, посьорбуючи рештки вина й прокручуючи подумки уявні розмови.

Як завжди, о пів на одинадцяті Марні підвелася і мовила:

— Ну добре.

— Ну добре, — повторила я, також підводячись.

Вона забрала зі столу наші чотири миски й поставила їх у вигин лівої руки. Маленька намистинка рожевого малинового соку, що ховалася в одній із тарілок, заплямувала білість її блузки. Я взяла порожню тарілку для фруктів, яку Марні сама зробила кілька років тому під час майстер-класу з гончарства, і глечик із вершками, а тоді рушила за нею на кухню, що розташувалася в дальній частині квартири. Ця квартира — їхня квартира — була втіленням їхніх стосунків.

Її купив Чарльз — адже Чарльз платив майже за все, — але за наполяганням Марні. Чи не єдиний раз за всі три роки їхніх стосунків Чарльз зробив щось, зовсім йому не притаманне. Його було надзвичайно важко переконати. Водночас Марні завжди легко вдавалося переконувати інших.

Коли вони сюди переїхали, це була не більш ніж руїна. Маленька, темна, брудна й волога, вона розповзлася на два поверхи й відчайдушно потребувала любові. От тільки Марні завжди була мрійницею; вона бачить дивовижі там, де інші не помічають нічого. Вона знаходить надію в найтемніших місцях — кумедно, навіть у мені — і вірить, що здатна на великі вчинки. Я завжди заздрила цій самовпевненості, що перепліталася в Марні з упертістю. Вона не боялася

поразки, і не тому, що ніколи не програвала, а тому, що поразка була для неї тільки дрібною перепоною, легким відхиленням на шляху, що обов'язково приведе до успіху.

Вона невтомно працювала — вечорами, у вихідні, під час щорічної відпустки, — аби витворити щось прекрасне. Своїми маленькими ручками вона обривала шпалери, шліфувала двері, фарбувала шафи, розрівнювала килим, викладала паркет, шила штори — робила все, аж доки ці кімнатки не почали випромінювати тепло, як і вона сама, — спокійну впевненість, невловну, але відчутну атмосферу дому.

Марні поставила тарілки в посудомийну машину, залишивши між ними проміжки.

— Так вони краще миються, — пояснила вона.

— Знаю, — відказала я, бо вона говорила це щотижня, адже я щотижня трішки побуркувала: мені здавалося, що це шалене марнування води.

— У нас із Чарльзом усе рухається в правильному напрямку, — продовжила вона.

У мене по хребту поповзли мурахи, які змусили випростатися і вдихнути глибше.

Раніше ми тільки раз говорили про їхні стосунки, і то була розмова, обтяжена складною і химерною історією дуже давньої дружби. Відтоді ми обговорювали це тільки в практичному аспекті: їхні плани на вихідні; будинок, який вони колись придбають далеко за межами Лондона; його змучена раком мати, що мешкає в Шотландії й помирає дуже повільною, болючою і самотньою смертю.

Але ми, скажімо, не обговорювали того, що вони разом уже три роки і що кілька місяців тому я випадково знайшла — знаю, я не мала дивитися — обручку з діамантами, заховану в глибинах приліжкової тумбочки Чарльза. Не говорили й про те, що навіть без цього персня вони мчали до серйозного рішення, яке навіки поєднає їх, ще й так,

як — навіть через майже двадцять років — ми ніколи не були поєднані з Марні.

Ми не обговорювали те, що я ненавиділа Чарльза.

— Так, — відказала я, боячись, що ціле речення, навіть двоскладове слово, може обернути нашу дружбу на нестерпний хаос.

— Як гадаєш? — не змовкала вона. — Правда ж, у нас непогані перспективи?

Я кивнула й перелила рештки вершків із глечика до пластикового контейнера із супермаркету.

— Ми пасуємо одне одному, правда? — запитала вона.

Я тим часом відчинила дверцята холодильника, сховалася за ними й повільно — дуже повільно — поставила вершки на верхню полицю.

— Джейн?

— Так і є, — відповіла я.

То була перша неправда, яку я сказала Марні.

Нині я повторюю собі, багато днів поспіль, що якби не було тієї першої брехні, то були б інші. Мені подобається переконувати себе, що найперша неправда — найдрібніша з усіх. Іронія в тому, що це також неправда. Якби я відповіла чесно того вечора у п'ятницю, усе могло б бути — усе було б — інакше.

Я хочу, щоб ти про це знала. Я гадала, що чиню правильно. Давня дружба — то наче вузлувата мотузка, зношена в одних місцях і товста й скуйовджена в інших. Я боялася, що нитка нашої любові надто тонка, надто пошарпана, щоб витримати вагу моєї правди. Адже, без сумніву, правда — те, що я нікого ще не ненавиділа так сильно, як Чарльза — зруйнувала б нашу дружбу.

Якби я відповіла чесно — якби пожертвувала нашою любов'ю заради їхньої — тоді Чарльз майже напевно лишився б живим.

ДРУГА НЕПРАВДА

Розділ другий

Отже, ось моя правда. Не хочу звучати надто драматично, але я вважаю, ти заслуговуєш на те, щоб дізнатися цю історію. Гадаю, ти повинна її почути. Вона настільки ж твоя, наскільки й моя.

Чарльз мертвий, так, але я ніколи не мала цього на меті. По правді, мені й на думку не спадало, що він може бути чимось, окрім постійного болючого сьогodenня. Він належав до шалено домінантних людей і завжди мав схильність до широких жестів. Був найгучнішим, найвищим, найширшим та найсильнішим за будь-кого в кімнаті. Ти могла б сказати, що він був більшим за саме життя, що тепер, звісно, звучить доволі іронічно. Себто сам факт його існування свідчив: Чарльз буде з нами завжди.

За перші роки мого життя — і підозрюю, це справедливо щодо перших років життя більшості людей — родина сформувала мій кістяк. Великі вибори, які визначали кожен мій день — де я живу, з ким проводжу час, навіть як називаю себе, — все це від мене не залежало. Батьки були лялькарями, що керували моїм життям.

Зрештою, очікувалося, що далі я обиратиму сама: у що грати і з ким, а також де і коли. Моя родина була всім і одразу, поки не стала просто фундаментом, на якому я вибудувала власну ідентичність. Було дуже незвично збагнути, що насправді я її маю. А ще це сильно пригнічувало.

Однак мені пощастило. Я знайшла подругу.

Ми з Марні швидко стали нерозлучні. Ми дуже відрізнялися одна від одної, але вчителі постійно плутали наші імена. Просто ми завжди були разом. Ми сиділи поряд на кожному уроці, ходили на перервах за ручки і їздили додому на одному автобусі наприкінці кожного дня.

Сподіваюся, ти одного дня переживеш таку дружбу. Ви можете пов'язати себе узами підліткової любові, яка, здається, триватиме вічно, пов'язати себе з новим досвідом та новознайденим відчуттям свободи. Є щось неймовірно натхненне у появі найкращого друга, коли тобі одинадцять. Це п'янке відчуття, коли ти комусь потрібна, коли ти когось потребуєш так сильно і розумієш, як міцно ви сплелися. Але ранні зв'язки дуже нестабільні. Якоїсь миті ви почнете виплутувати себе із цієї дружби заради кохання. Ви витягуватимете себе кінцівка за кінцівкою, кістка за кісткою, спогад за спогадом, аж доки не зможете функціонувати окремо. Аж доки знову не станете єдиною особистістю, хоча до того були двома.

Після університету нас із Марні все ще було двоє. Ми переїхали до квартири у Воксоллі¹. Сучасне помешкання в новій будівлі, яку звели менше десяти років тому, оточене іншими ідентичними будівлями з ідентичними квартирами, де безліч коридорів з блакитними килимами вели до однакових соснових дверей. Підлогу вкривав лінолеум, що маскувався під паркет. Ми мали прилизану білу кухню та бездушні магнолієві стіни. Точкові світильники осявали кожну кімнату і, звісно, спальні також. Підлогу ванної кімнати було вистелено персиковою плиткою. Від оздоб віяло холодом, та вони все одно повнилися теплом. Але це була цілковито наша гавань — від сліпучих світильників

---

¹ Воксолл — лондонський район на березі Темзи.

до вічного гамору космополітичного міста, де ніхто з нас на той час не почувався повною мірою комфортно.

Тоді все було інакше. Ми обговорювали свої плани за сніданком і розподіляли обов'язки на день: купити нову пляшку шампуню, батарейки для пульту, щось на вечерю. Ми гуляли рука в руці до станції метро. Сідали в один і той самий вагон. Мені було б зручніше заходити до потягу з іншого боку, тоді б я потрапляла якраз до потрібного виходу, але наші життя були настільки химерно переплетені, що сама лиш думка про те, аби їздити окремо, видавалася безглуздою.

Ми мчали додому, аби заповнити порожнечу, що розрослася між нами за один-єдиний день. Заварювали собі чай, вмикали духовку, реготали зі смішних колег і ридали через жахливі побачення. Ми жили так дружно, що все більше прив'язувалися одна до одної: ділилися пінтами молока у холодильнику, взуттям на килимку перед вхідними дверима, книжками, що змішалися на полицях, та фотографіями в рамках, які захарастили підвіконня. Ми були настільки глибоко занурені в життя одна одної, що, здавалося, жодна тріщина в наших стосунках, хай навіть крихітна, була просто неможлива.

Нам завжди бракувало грошей та часу, але все одно раз на кілька тижнів ми вирушали до нового закапелку світу, відвідували ресторан чи бар і досліджували нову частину нового міста. Марні була фрилансеркою і завжди шукала, про що б написати. Вона мріяла першою помітити ресторан, який потім відзначать мішленівською зіркою. Після університету вона кілька місяців працювала у маркетинговій команді, що керувала пабами, але швидко зрозуміла, що хоче займатися чимось більш творчим, утішнішим та інтимнішим. Вона стала вести блог про їжу: систематизувала інформацію та відгуки на ресторани і планувала писати власні рецепти. Це був початок, певно, найбільш бентежна

мить. Скоро кількість її підписників почала стрімко зростати. На прохання своєї аудиторії Марні почала знімати відеорецепти. Її спонсором став висококласний виробник кухонного приладдя, що наповнив нашу квартиру чавунними сковорідками, постельними рамекінами та всілякими штукенціями, які тільки могли знадобитися двом людям. Згодом їй запропонували вести регулярну колонку в газеті. Але спершу були тільки ми, які гортали безкоштовні журнальчики у пошуках нових цікавих для відвідування місць.

Здається, багато що можна розповісти про стосунки людей, спостерігаючи за тим, як вони їдять разом на публіці. Ми з Марні любили спостерігати за парочками, які заходили до закладів, тримаючись за руки, за групками чоловіків в англійських костюмах, що горлали голосніше й голосніше, аби заповнити собою усе вільне місце, за любовними зв'язками, святкуваннями річниць, найпершими побаченнями. Нам подобалися «читати» зали, вгадувати минуле та передбачати майбутнє інших відвідувачів, переповідати історії з їхнього життя, що, як ми сподівалися, були правдою.

Якби ви належали до тих інших відвідувачів, що сиділи за одним з інших столів і, граючи у ту саму гру, спостерігали за нами, то ви побачили б двох молодих жінок — одна висока і вродлива, друга скута й похмура, — які повною мірою насолоджувалися компанією одна одної. Мабуть, ви б збагнули, що наша дружба проросла сильними гілками та зміїстими коренями. Ви помітили б, що Марні без зайвої думки чи запитання, і навіть не відчуваючи потреби в цьому, цупить помідор з моєї тарілки. І ви помітили б мене, яка забирає у неї корнішон чи шматок огірка.

Але ось уже три роки, відколи Марні з'їхалася з Чарльзом, як ми з нею більше не вечеряли на самоті. Більше ніколи нам не було так легко, як тоді. Наші світи більше не переплетені. Тепер я — лише епізодичний персонаж в історії її

життя. Наша дружба більше не незалежна істота, а лише бородавка, виступ, який має уживатися з чужим коханням.

Я не вважала тоді й не вважаю зараз, що любов Марні та Чарльза більша за ту, яка єднала нас. Попри це я чудово розумію, чому їхня любов — кохання — могла і мусила поглинути нашу. І все одно вважаю, що наша любов, яка розквітла, коли ми гуляли пліч-о-пліч шкільними коридорами, їздили в туристичні подорожі та ночували одна в одній, значно більше заслуговує на життя разом, аніж їхня.

Щоп'ятниці близько одинадцятої вечора, виходячи з їхньої квартири, я помічала, що кажу «прощавай» любові, яка створила мене, визначила, хто я є, і вплинула на моє рішення. Завжди так нестерпно бути водночас і з нею, й без неї.

Правда, яку я тоді дізналася і з якою досі не можу остаточно змиритися, полягає в тому, що ця жахлива ситуація була цілковито моєю провиною. На мені лежить відповідальність за ту першу відторгнуту кінцівку, за першу зламану кістку, за перший забутий спогад.

Розділ третій

Через три місяці після зустрічі з Джонатаном я переїхала жити до його квартири в Іслінгтоні¹. Так, ми були молодими, а ще — повністю, цілковито, безтямно закоханими. Це було несподівано легко. Надто легко як для чогось нового. На диво яскраві й бентежні відчуття. Раніше у моєму простому житті не було місця для такого. Я обожнювала жити з Марні, я була з нею щаслива, але, цілком зрозуміло, почала прагнути чогось більшого, чогось іншого.

Майже все дитинство я провела у родині, яка видавала-ся сповненою любові, але насправді зовсім не відповідала

---

¹ Іслінгтон — район Лондона.

цьому образу. Мої батьки прожили разом двадцять п'ять років, перш ніж розлучилися, але вони мали розійтися значно раніше, бо їхні суперечки та сварки перетворили наш дім на нестерпне місце.

Якщо говорити коротко, мій батько був бабієм. Мав роман із секретаркою, що тривав двадцять років. А ще чимало жінок впадали йому в око й випадали з нього за час їхнього з матір'ю шлюбу. Молодшу на чотири роки сестру я, як могла, намагалася захистити від галасу, драми й напруження. Я відводила її в іншу кімнату, вмикала гучну музику і постійно відвертала її увагу обіцянками чогось цікавого деінде. Але, здається, ця історія не на часі. Просто я хочу сказати, що я, можливо, була більше, ніж інші, сприйнятлива до ідеалів романтичного кохання. Я обожнювала Марні, але ця нова любов цілковито полонила мене.

Ми з Джонатаном познайомилися на Оксфорд-стрит, коли нам обом виповнилося по двадцять два. Була шоста вечора, і ми йшли кожен до себе додому з різних боків міста. Вхід на станцію було зачинено, як це часто траплялося через натовпи на платформах. Темне небо погрожувало всім дощем. Величезні сірі хмари швидко сунули кудись над нашими головами. Нас із Джонатаном непомітно одне для одного затисло між людьми, що чекали своєї черги, аби зайти до холу, де можна було б купити квитки. Юрма поводитися як єдиний організм, зі своєю власною свідомістю. Усі ми повнилися нетерплячим бажанням опинитися у будь-якому іншому місці. Я відчувала, як чужі тіла заповнювали мій простір: чийсь руки притискалися до моїх, інші частини тіла опинялися так близько, що це було майже непристойно, чийсь груди тиснули мені на потилицю. Нас так міцно притисло одне до одного, що я могла зазирнути за чоловіка, який стояв переді мною.

Нарешті десь попереду метал лягнув об метал — і двері прочинилися всередину. Натопв затремтів у передчутті. Чоловік попереду, що повністю затулив мене, рушив, а коли я ступила у звільнене місце, він повернувся назад. Він врізався в мене та у людину позаду мене. З обох боків від нас люди впевнено посунули вперед, поки ми в центрі за інерцією штовхали інших у неправильному напрямку.

— Що за... — промовила я, відновлюючи рівновагу.

— Ви... — вигукнув він, обернувшись до мене.

Я знала. В одну мить, як це було з Марні, я знала. Розумію, це звучить так по-дурному, так наївно. Люди критикували мене сотні разів — коли я переїхала до нього, коли погодилася вийти за нього, навіть за день до нашого весілля. Їм усім, та й тобі зараз, я можу сказати тільки одне: сподіваюся, одного дня ти також знатимеш.

З Марні було інакше. Ми обидві шукали когось. Перед нами простягалися сім років шкільного життя, і жодна з нас не хотіла провести їх на самоті. Радість, яку ми відчували, знайшовши одна одну, посилювалася безмежним відчуттям полегшення.

А щодо Джонатана... Я не знаю. Мені завжди здавалося, що я не з тих жінок, які закохуються ось так. Не було ні бажання, ні порожнечі, нічого, що треба було пояснити. Я просто побачила його і збагнула, що хочу краще його пізнати. Я могла б описати тобі свої почуття словами, які протягом століть слугували синонімами великого кохання, але подібні трюїзми ніколи не були правдивими стосовно мене. Світ не вислизнув у мене з-під ніг. Навпаки, як ніколи раніше, я відчула під собою міцну опору. Руки не тремтіли, серце не калатало, а обличчя не залилося рум'янцем. Не було жодних метеликів. Виникло лиш просте розуміння того, що він для мене означає. Він був наче дім, якого я завжди потребувала, але про який раніше не знала.

— Ви... — продовжила я, розгладжуючи лацкани пальто. Він поглянув на мене трохи здивованими оливковими очима. Я відчула непереборне бажання піднести долоню до його щоки. — Ви просто...

— Мій шарф, — сказав він, вказуючи на підлогу. — Ви наступили на нього.

— Це немож...

Я поглянула вниз. Я досі стояла на китицях його темно-синього шарфа.

— Ой! — зойкнула я, швидко ступаючи вбік. — Вибачте.

— Бляха-муха, рухайтесь вже! — пролунав голос за нашими спинами. Гучний і грубий, голос натовпу.

— Так, звісно, — знітився чоловік переді мною, ступаючи крок убік. — Даруйте.

Він рушив уперед, а я пішла слідом, по-дурному всміхаючись, хоч мене досі міцно втискали йому поміж лопаток. Ось так, склеєні одне з одним, ми пройшли через каси з квитками, ескалаторами вниз до платформ. Якоїсь миті ми почали розмовляти. Зараз я вже не зможу сказати, про що ми говорили, але коли настав час розходитися (йому треба було на північ, а мені — на схід), ми вже сперечалися через шарф та паб, якого, за його словами, просто не існувало.

— Ти не розумієш, про що говориш, — говорила я. — Я там була безліч разів. Я можу тебе зараз же туди зводити.

— Веди, — сказав він.

Люди поспішали. Розділившись на два потоки по різні боки від нас, вони зникали на платформах.

— Що?

— Ходімо.

Паб справді існував, як я й казала. Традиційний, обшитий деревом, майже середньовічний затишний заклад з низькою стелею та каміном. Він називався і досі називається, хоч

я туди не заходила вже кілька років, «Замок Віндзорів». Розташований за десять хвилин від станції метро «Оксфорд-Серкус» — треба трохи спуститися вузьким, вистеленим бруківкою узвозом, — він ніби нагадує про старшу версію міста, що існувало тут задовго до того, як набір фланганських магазинів та кав'ярень почав дублюватися кожні кількост метрів.

Ми просиділи там кілька годин, аж поки власниця не зазеленчала у дзвіночок, повідомляючи про останнє замовлення. Потім ми повернулися до холу з квитками, тепер майже порожнього, поцілувалися на прощання, що було зовсім на нас не схоже, і домовилися про наступний раз. Я відчула, як у мені щось змінилося, коли він забрав долоні з моїх стегон. Я дивилася, як він іде від мене: темно-зелений плащ обгортав його ноги, повиснувши на плечах. Я вже кохала його.

Ця любов була фундаментом, на якому я могла б, хотіла б вибудувати життя. Десять існує версія цього світу, в якій ми із Джонатаном досі разом, досі палаємо пристрасно. Ми присягалися у вічному коханні, обіцяли одне одному життя, сповнене сміху, та зв'язки, які ніколи не розірвуться. Часом неможливо повірити, що нам не вдалося досягнути того, що здавалося таким важливим.

Він попросив моєї руки буквально через рік, у той-таки день у тому самому пабі. Незграбно став на одне коліно і оголосив, що склав цілу промову, вивчив її на пам'ять — і забув геть усе, що хотів сказати, але він кохатиме мене все своє життя, якщо цього вистачить для початку.

Я зрозуміла, що мені цього більш ніж достатньо.

Ми одружилися тієї осені в мерії. Гостей не запрошували, тому відсвяткували цю знаменну подію найдорожчим шампанським, яке знайшлося в найближчій крамничці. На весільний сніданок ми пішли у «Замок Віндзорів». Мені здавалося, що це місце має стати штаб-квартирою всіх великих

звершень у наших стосунках. Я зробила замовлення біля барної стійки, особливо наголосивши, що *мій чоловік їс-* тиме бургер. Бармен закотив очі, але злегка всміхнувся, приємно потішений юною нареченою в блідо-блакитній сукні та її чоловіком із зеленою краваткою. Наші десерти — два брауні з кульками ванільного морозива — були прикрашені шоколадними написами «Вітаємо!», виведеними на обідку кожної тарілки.

Ми дотягнули наші сумки до «Ватерлоо» і сіли у потяг, що їхав на східне узбережжя, де ми зупинилися в одному з маленьких готельчиків прибережного міста Бір. Того вечора ми прибули пізно й зареєструвалися, поважно повідомивши, так, як це роблять тільки молодята, що номер захищено для містера і місіс Блек.

— Для Джейн? — перепитала стара жінка, що стояла на ресепшн. Була вже майже десята вечора, і вона усіляко намагалася дати нам зрозуміти, що ми завдаємо їй клопоту.

— Так, — відповіла я. — Для Джейн Блек.

Поважна пані могла говорити й робити що завгодно. Ніщо не здатне було порушити моє щастя.

— Сходами нагору, в кінці коридору праворуч, — жінка вручила нам маленький золотий ключик, приторочений тоненьким золотим ланцюжком до важкої дерев'яної дощечки, на якій було вигравіювано слово *чотири*.

— Щось іще?

Ми похитали головами.

Джонатан відніс багаж нагору, через коридор до нашого номера. Мостини були з темного дерева, а покривало на ліжку прикрашали маленькі гаптовані постельні квіточки. Штори кольору іржі були запнуті, а в кутку кімнати м'яко світилася під рожевим абажуром лампа. Маленька пляшечка шампанського стояла у відерці з льодом на старомодному столику з червоного дерева. Джонатан вибив

корок і наповнив два келихи, тож ми виголосили тост за наше весілля вдруге.

Ми прокинулися наступного ранку, коли сонце розфарбувало наше покривало у жовто-помаранчеві барви. Пригадую тепло грудей коханого біля моєї спини, коли він обгорнувся навколо мене, м'яку шкіру долоні, яку він притулив до мого живота, та його губи, що торкалися моїх лопаток. Яке ж це неймовірне відчуття — так глибоко загорнутися в когось! Я досі пам'ятаю, як його руки розвернули мене, а поцілунки стали наполегливішими та пристраснішими, коли він захотів більшого.

Лише згодом, коли пролунав стук у двері й жінка з вибаченнями передала нам рушники, які мали висіти у ванній кімнаті, ми вилізли з ліжка і склали плани на день. Я розсмикнула штори і поглянула на море. Воно простягалося через весь небокрай і обмежувалося з обох боків білими скелями із зеленими вершечками. Стояв жовтень, і небо було яскравим, безхмарним та привітним. Ми вдягнули черевики і теплі в'язані светри.

Пляж укривала галька. Я пішла до моря, до хвиль, що накочувалися на мене, розбиваючись об берег.

— Сюди, — покликав Джонатан, вказуючи на скелі попереду. — Здається, нам треба сюди.

Тож ми подерлися вгору по асфальтованій дорозі, вздовж запаркованих машин та зашторених вікон, поки не дісталися до порослої травою вершини, де стояла вивіска з годинами роботи та крихітний апарат із квитками.

— Ходімо далі, — сказав Джонатан, махнувши на кілька припаркованих вантажівок і траву.

Відтоді ми йшли в тиші. Часом трималися за руки, іноді він крокував попереду, а я позаду затримувалася біля чогось, а тоді бігла навздогін.

Він завжди був дуже зосереджений, особливо на вулиці. Ніколи не забував свою камеру. Постійно хотів дізнатися, що чекає його за рогом, що попереду. Мене ж просто тішила можливість бути відрізаною від світу, не чути нічого, окрім моря, що розбивалося об скелі внизу, та гелготання мартинів попереду.

Через годину чи близько того ми дійшли до ще одного прибережного села. Воно, здається, було меншим за Бір, але з паркувальним майданчиком, крихітною будівлею з громадськими туалетами та кав'ярнею під солом'яним дахом.

— Можливо, там відкрито, — мовив Джонатан, і, оскільки він був зі мною, це виявилось правдою.

Він замовив чашку кави для себе і склянку холодного апельсинового соку мені. Ми сиділи надворі на лавці, дивилися на море і чекали на наші сандвічі з беконом. Моряки тулилися одне до одного, щоб зігрітися. Я уявляла, що вони обговорюють улов, ціни на тріску та плани на решту дня.

Після сніданку ми блукали вздовж пляжу. Хвилі набігали на берег і тікали, облизавши тріщини кожного каменя та наші підошви. Джонатан запримітив просвіт у зелених нетрях біля підніжжя скелі й наполіг, щоб ми пішли туди. Ми занурилися у густі кущі, відступаючи від узбережжя до лісу. Ми петляли крізь чагарники й кропиву на вкритій багнюкою стежці. Ми піднімалися все вище і вище, але скелі досі нависали над нами.

Хвилин через десять чи п'ятнадцять ми опинилися на роздоріжжі. Ліворуч вели вгору витесані в камені сходи, а праворуч понад самим урвищем зміїлася ще одна тоненька стежечка.

— Може, давай туди? — запропонував Джонатан, вказуючи праворуч.

— Сумніваюся, — відповіла я.

Він виріс у селі, серед багна, сіна й високої трави, але я в цьому світі почувалася незатишно. Мене зачарували краєвиди, звуки та нескінченний простір, але я здавалася собі тут загарбницею, дивною і небажаною.

— Той шлях видається безпечнішим, — махнула я ліворуч.

— Та годі тобі, — усміхнувся Джонатан. — Усе буде добре.

Я вагалася, хоч мене й надихала його віра в мене, його впевненість. Виявилось, що мені важко відмовити йому. Сказати чесно? Я б зробила все, що він попросить.

Я розтисла кулаки, випрямила пальці й ступила крок до чоловіка, на маленький виступ, що стримів зі скелі.

Джонатан відступив. Так легко і м'яко, наче канатоходець, що балансував на ливні.

— Ось так. У тебе чудово виходить.

Сходинка була вузькою, менше фута в ширину. Стати на неї двома ногами було неможливо.

— Ступи ще один крок, — запропонував Джонатан.

Тієї миті я побачила наше майбутнє: як він говорить до дитини, підбадьорюючи і її. Спогад про це, про те, чого навіть іще не сталося, засів у мені й додав сміливості.

— Чого ти чекаєш? Іди далі, — наполягав він. — Я з тобою.

Я підняла опорну ногу і повільно пронесла її над морем униз. Нарешті стопа знайшла опору, і я видихнула.

— Що тепер? — поцікавилася я, повернувшись і якись дивом впершись у скелю. Мої п'яти зависли в повітрі. — Як тобі це вдається?

— Ти можеш іти нормально, — відповів Джонатан, — або волочитися як зараз. Ні про що не думай.

Я поглянула вгору. Він був за кілька сходинок від мене. Він усміхнувся — і проявилися перші зморшки навколо

очей, а щоки вкрилися рум'янцем. Його рука заспокійливо потягнулася до мене, перстень блищав на сонці. Іншою рукою він тримався за скелю, і я побачила шматочок його стегна, там, де футболка висмикнулася зі штанів. Я потягнулася до нього, але моя нога ковзнула, і, пригадую, я відчула, як падаю. Вся вага перемістилася на один бік. Повітря всмокталося в легені, а пальці гарячково заковзали по каменю. Мене охопила паніка. Раптом Джонатан ляпнув мене по спині, притискаючи впритул до скелі. Я шкрябнулася щокою об камінь.

— З тобою все добре, — сказав він. — Усе гаразд.

— Ні, — відповіла я. — Не гаразд. Ми не повинні тут бути.

Обличчя пекло, а коліна гуділи від удару.

— З тобою все добре. Повір мені, все гаразд.

Я енергійно затрусила головою.

— Добре, — погодився Джонатан. — Гаразд, не засмучуйся. Рухайся в той бік.

Я посунулася на кілька дюймів ліворуч, знову на трав'янисту стежку.

— Так добре? — перепитав Джонатан.

Я кивнула і торкнулася долонею щоки. Мені здавалося, що вона кривавить, але пальці були чистими.

— Добре. Зустрінемося на вершині, — сказав він.

Я кивнула, і Джонатан подерся нагору.

Знаю, я сказала, що пішла б за Джонатаном куди завгодно, і це правда. Але щось у його безстрашності шалено суперечило моїй вродженій полохливості. І як я не старалася, як не намагалася, часом страх брав гору. Я обрала безпечніший маршрут, і через кілька хвилин наші шляхи знову зійшлися на вершині скелі.

Якби я знала, що нам судилося прожити разом лише рік, я б знайшла в собі сміливість, щоби провести ці кілька

хвилин з ним. Озираючись назад, можна сказати, що трагічна іронія просочилася в кожную часточку наших із Джонатаном стосунків. Тепер очевидно, що базова складова нашої зустрічі, фундаментальна частина того, як ми жили та кохали, мала стати місцем, де наші стосунки закінчилися. Ми з Джонатаном закохалися на розі Оксфорд-стрит, і, як це не зловісно, загинув він саме там.

Я значно більше можу розказати про той день, ніж про день, коли ми познайомилися. Я тижнями постійно прокручувала це темне слайд-шоу, всю послідовність подій, що призвела до його смерті. Часом я досі це роблю.

Джонатан уперше брав участь у Лондонському марафоні. Ми гадали, що буде дощ із градом, можливо, навіть сніг. Він дуже хвилювався. Джонатан тренувався з осені; він звик бігати під дощем, тож це його не хвилювало. Він був нестримним того ранку, постійно йорзав і непокоївся через щось, його збудження було заразливим. Ми були такими звичайними... Наші ранки склалися з будильників, кави, сніданків, душу, пошуку ключів — і ми завжди майже спізнювалися, але тільки майже. Такий чіткий і заспокійливий ритм визначав кожен наш день.

Я хотіла розділити з ним його перемогу, тож пішла до торговельного центру. Я простояла біля металевої загорожі кілька годин, але все одно не помітила, як минув час. Атмосфера була наелектризована; хвилювання, нервозність та натхненність витали навколо мене в повітрі. Топові бігуни промчали першими (вони змушували думати, що все дуже просто), за ними неслися кілька чоловіків та жінок, а далі сунула пара, вбрана у костюми динозаврів. По їхніх обличчях градом котився піт. Джонатан збирався закінчити перегони за три години, і я не сумнівалася, що в нього все вийде. Я бачила, як він пробіг повз мене через

дві години п'ятдесят три хвилини після початку змагань, а вже за три хвилини перетнув фінішну лінію.

Я ніколи не досягала великого успіху. Я завжди тяжко працювала, але ніколи не виділялася. Завжди брала участь, але ніколи не вигравала, а от Джонатан зміг. Джонатан виграв. Він перевершив навіть власні найсміливіші прогнози.

Я зовсім не здивувалася, коли його оголосили мільйонним бігуном з часу заснування Лондонського марафону в 1981 році й узяли інтерв'ю для BBC News. Джонатан завжди стояв за камерою на спортивних подіях. Знімав для новинних каналів чи спортивних ефірів, але того дня він поводився чарівно і скромно, відповідаючи на запитання. Пригадую, що питала себе: може, йому варто змінити кар'єру? Що, як йому краще стояти перед камерою, а не за нею?

Після інтерв'ю ми попрямували до «Замку Віндзорів», щоб пропустити по швидкому келишку — відсвяткувати його перемогу.

Ми так ніколи туди й не дійшли.

Коли ми вийшли з метро на «Оксфорд-Серкус» і попрямували до вузької брукованої вулички, п'яний водій влетів на пішохідну частину і повалив мого чоловіка.

Пригадую, як Джонатан лежав горілиць на тротуарі. Коліно вивернулося під кривим кутом. Очі спокійно заплющені, а підборіддя опустилося на груди. На ньому досі були чорні шорти та обтисла жовта футболка. Рюкзак валявся за кілька метрів від нього, з-під блискавки стирчала картка, яку йому вручили. Пляшка з водою котилася до бордюру так повільно, наче в ній була смола.

Зібрався натовп із велосипедистів та перехожих. Не було тільки водія машини, що заляк на сидінні.

Джонатан також заляк. Спокійний і жорсткий, він якось зміг безтурботно заснути. Навколо його щоки почала збиратися калюжа крові, що натекла з-під тіла.

Приїхала швидка і зупинилася за нами, не заглушуючи пронизливої сирени. Усе змовкло. Я пригадую раптове зникнення звуку там, де він раніше був. Тривало блимання: червоне, блакитне, червоне, блакитне. Парамедики вискочили з фургону. Двоє з них, одягнені в зелене, поквапилися до нас, перегукуючись через капот машини. Події розгорталися шалено швидко: спершу лікарка вдягнула білу латексну рукавицю на праву руку, а тоді на ліву, потягнувши за кожен палець. Сумка висіла у неї через плече. Там ще була поліціантка в капелюсі. Я досі пригадую, як вона махала натовпу, просячи всіх відійти, мовляв, там нема на що дивитися.

Парамедики метушилися перед нами, міряли пульс Джонатана, мацали його тіло, зрізали футболку і світили яскравим променем йому в очі.

— Ви не могли б... — мовила жінка, і я відхилилася, пропускаячи її. Їхні руки оточили мене. Світловідбивачі на їхніх формах переспрямували блиск від фар мені в очі. Я замружилася і виявила, що вони мокрі.

Парамедики вклали Джонатана на носі, на дивну пластмасову пластину, і завантажили в машину швидкої. Ми котилися вулицями Лондона на схід, до лікарні Святого Георгія. Поліційна машина їхала за нами, і поліціантка (вона досі була в капелюсі) підхопила мене за лікоть і сіла поряду приймальні. Вона порадила мені шість разів вдихнути-видихнути ротом, шість разів затримати дихання, а потім знову шість разів вдихнути-видихнути. Після цього вона пішла, а я залишилася сама, все ще в очікуванні. Надворі вже запала темрява, коли лікар покликав мене до бокового кабінету, аби оголосити те, що я вже знала й сама: Джонатан помер.

Лікар запропонував зателефонувати комусь із моїх близьких, а я навіть не пригадую, чи взагалі відповіла на його питання. Я пішла, викликала кеб і назвала адресу квартири у Воксоллі. Коли я приїхала, там біля пабу над річкою

сиділо троє хлопців у шортах та футболках із золотими медалями за марафон на шиях. Я відчула, як у мене в грудях вибухнула бульбашка, бо я уявила, що там сидить Джонатан, у шортах та футболці, й святкує перемогу. Горлом піднялася хвиля жовчі, яку я проковтнула, бо все це було неправдою, брехнею. Але я все одно не знала, як мені бути і що робити.

Я сіла біля входу в будівлю і уявила, як він стоїть, потираючи лікоть, ляпає себе по грудях, аби струсити часточки асфальту. Мені здавалося, що Джонатан шокований, трохи злий, з маленьким порізом під правим оком, на яке він упав, але назагал усе гаразд: мій чоловік гуляє, розмовляє, рухається, живе. Я заплющила очі й побачила його надто довге волосся, схрещені на грудях руки, трохи видовжене підборіддя, розкидане по всьому носу ластовиння, яке виникло через те, що він годинами бігав під сонцем.

Я блювала, бо все це було несправжнім: у нього не було ані порізу, ані надто довгого волосся, ані веснянок, ані часу на біг. І я ніколи більше його не побачу, його взагалі більше ніхто не побачить. Це здавалося надто нереальним і масштабним, щоб бути правдою.

Розділ четвертий

Певний час я перемагала, у прямому значенні цього слова. Якщо життя — це змагання і щось у ньому можна втратити (а я переконана, що так це і є), тоді має бути щось, що можна виграти.

Марні бігала на побачення з нескінченним потоком непідхожих чоловіків, які надто багато пили, накачувалися на дитячих майданчиках по вихідних і нюхали кокс з обідка унітаза, а я закохалася в таку чудову людину. Поки її університетські друзі проводили вечори п'ятниць у жахливих клубах із гучною музикою, неоновими вогнями та липкими

підлогами, я планувала медовий місяць. Поки вони впадали в депресію, ридаючи над провалом чергових безперспективних стосунків, заливали розбиті серця джином та затовкували їх їжею на виніс, я була заміжною. Мала чоловіка. А найкраще те, що я справді кохала його. Вони сперечалися через крихітні спальні, окремі рахунки та розлите молоко. Вони воювали з накопиченням лобкового волосся у трубах та горами немитих тарілок і кухликів, що стояли простісінько над посудомийною машиною. А я тим часом жила у чарівній квартирі з високою стелею та великими вікнами. Я розмалювала стіни різними барвами, обрамила картини і притулила їх до каміна, сподіваючись колись повісити.

Марні звільнилася. Інших скорочували або виганяли. Вони пліткували про своїх босів і нудилися від рутини, у якій варилися щодень: приносили каву, викликали таксі, замовляли стоси паперу для принтерів. Мене підвищили. Я стала адміністраторкою інтернет-магазину. Вони продавали абсолютно все: книжки, іграшки, електроніку. Мені запропонували посаду в новій команді з продажу меблів. Мені подобалося те, що в мене перспективна робота у компанії, яка активно розвивається.

Я була кращою за всіх. Я була щасливішою за всіх. Мабуть, я тішилася тому, що знайшла справжнє кохання раніше за всіх. Мені незручно про це говорити сьогодні, бо тепер це звучить по-дурному і надто по-дитячому, але це правда, а я обіцяла тобі саме її.

Марні першою знайшла собі хлопця. Нам було по тринадцять, а Річард був на рік старшим. Його батьки розлучилися, і він жив з матір'ю. Він мав яскраво-руде волосся, а його щоки вкривало ластовиння. Вони з Марні пішли в кіно, і їхні пальці зустрілися на півдороги до пакета з попкорном, тож до кінця фільму вони просиділи, тримаючись

за руки. На друге побачення вона прийшла до нього додому, і його мати приготувала курячі нагетси. Однак Річард порвав із Марні наступного ж дня. Він вирішив, що тепер закоханий в іншу дівчинку з нашого класу (здається, її звали Джессіка), волосся якої було також рудим, а через це вони, звісно ж, більше одне одному пасували.

Я твердо вирішила, що мені також потрібен перший хлопець, тому, поки Марні оговтувалася від розриву, я домовилася про побачення з хлопцем на ім'я Тім. У кіно ми не пішли, натомість гуляли, і він купив мені морозиво. Я була переконана, що знайшла свою другу половинку. Дуже допомогло те, що він був значно привабливішим за решту хлопчиків, з якими зустрічалися мої однокласниці. Він різко підвищив мою популярність, тож раптом усі захотіли зі мною зустрічатися. Щоправда, я не справила такого ж позитивного ефекту на його статус, і через півтора тижні він скасував домовленість.

Ми з Марні горювали разом і домовилися більше ніколи не закохуватися, а стати натомість лесбійками.

Це доволі цікаво, правда ж? Ми вже тоді розуміли, що в дорослому житті звичайної дружби не вистачить. Ми розуміли вже у ранньому підлітковому віці, що кохання завжди буде найважливішим.

Не можу сказати точно, коли все змінилося. Роками, майже десятиліття, ми перебували в центрі життя одна одної. Ми розповідали одна одній все, спершу про хлопчиків, а потім про чоловіків, спершу про побачення, а потім про секс, спершу про стосунки, а потім про кохання. І все ж якоїсь миті між нами та нашими особистими життями пролягла прірва. Існувало щось за межами нашої дружби. У розмовах ми почали дещо відфільтровувати, обговорювали яскраві події чи зміни в житті, але не проживали їх разом. Мабуть, я сама робила так. Хіба я розповіла їй, як це — закохатися у Джонатана? Чи як почувалася першої ночі? Ні, навряд чи.

Натомість я покинула її. Я прийшла до Джонатана після роботи, він приготував вечерю, а потім вказав на пустоти в своєму домі — порожні полиці та наполовину порожні ящики — і спитав, чи не хочу я їх заповнити. Обіцянка до дому — дому з ним — була надто спокусливою.

— Я переїжджаю, — повідомила я Марні, повернувшись того вечора додому.

— Справді? — здивувалася вона.

Марні сиділа на нашому біло-синьому дивані. Вона простягнула ноги на журнальному столику, клацаючи пальцями ніг по клавіатурі свого нового ноута. Попереднього вечора вона саме записала своє перше відео — рецепт моєї улюбленої карбонари.

— Бути цього не може, — продовжила вона. — Як я...

Вона схопила телефон і заходилася швидко тицяти в екран великими пальцями.

— До Джонатана.

— Коли?

— Завтра.

Марні підвела погляд.

— Що? — її лоб зморщився від здивування. — Завтра? Ви ж тільки нещодавно познайомилися.

— Три місяці тому, але це пусте! — я знизала плечима. — Для мене це важливо.

— Ох, — тихо видихнула Марні й закрила ноут. — Ти впевнена? Ти точно переїдеш завтра?

Я кивнула.

Легко було б озирнутися назад і дорікнути собі тим, що я рухалася надто швидко, прагнула надто багато, але правда в тому, що я б нічого не змінила.

Марні допомогла мені спакувати речі, подарувала набір гострих ножів, форму для запікання розміром з казан і набір червоного посуду.

ПРО АВТОРКУ

Елізабет Кей починала кар'єру як асистентка у видавництві *Penguin Random House*. Нині вона випускова редакторка, що водночас реалізує свою пристрасть до письменства. «Сім неправд» — її дебютний роман. Елізабет мешкає в Лондоні зі своїм чоловіком.

ЗМІСТ

Перша неправда	5
Друга неправда	12
Третя неправда	74
Четверта неправда	127
П'ята неправда	166
Шоста неправда	234
Сьома неправда	282
Правда	311
Після правди	314

Літературно-художнє видання

КЕЙ Елізабет
Сім неправд

Роман

Керівник проекту *С. І. Мозгова*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *Т. О. Небесна*
Художній редактор *В. О. Трубчанінов*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *З. І. Підколодна*

Підписано до друку 01.10.2020. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 16,8.
Наклад 2000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61001, м. Харків, вул. Б. Хмельницького, буд. 24
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р. www.unisoft.ua
61036, м. Харків, вул. Морозова, 13Б

UNISOFT

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88
  - на сайті Клубу: www.bookclub.ua
  - у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом
- Надсилається безоплатний каталог**

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Запрошуємо до співпраці авторів

e-mail: publish@ksd.ua

Кей Е.

КЗЗ Сім неправд : роман / Елізабет Кей ; перекл. з англ. А. Пі-
тика, К. Пітик. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімей-
ного Дозвілля», 2020. — 320 с.

ISBN 978-617-12-8197-4

ISBN 978-0-7515-7813-3 (англ.)

Нашій дружбі з Марні понад 18 років. У моєму житті не було нікого ближчого за неї. І нічого важливішого. Ми зрослися думка-ми і душами так міцно... Ніщо у світі не могло нас роз'єднати. Але тут з'явився Чарльз. Я одразу зрозуміла, що він не гідний такої, як вона. Хіба Марні сама цього не бачить? Закохавшись у цього чвань-ка, вона забула про мене, свою найліпшу подругу... Що ж, я нагадаю про себе. Їй не сподобається те, що я зроблю. Запам'ятай, Марні: я нікому тебе не віддам і ні з ким тебе не ділитиму. Ти завжди будеш зі мною, моя подруго...

УДК 821.111